Jonge topmusici durven lat hoog te leggen

Geplaatst op Wednesday 23 January 2019 14:33

Tim en Anne Brackman in Blokzijl. © Martijn Bijzitter

Delen Tweet Linked Delen Pin it Mail

Blokzijl - Een keur aan jonge musici die zich als grote talenten ontwikkelen, biedt zich de laatste jaren aan. Ook broer en zus Tim en Anne Brackman horen daarbij.

Locatie: Grote kerk, Blokzijl
Aantal bezoekers: 320
Waardering: **

Violist Tim Brackman behaalde in 2018 een derde prijs op het Oscar Back Concours en speelt onder andere in het furore makende Animato strijkkwartet. Anne Brackman lijkt een muzikale alleskunner. Op negenjarige leeftijd won ze het Benelux Fluitconcours, in 2012 als pianiste het Prinses Christina Concours en in 2017 kreeg ze samen met violist Shin Sihan de Dutch Classical Talent Award. Daarnaast componeert ze. Samen met Kalle de Bie vormen Anne en Tim het eveneens prijzen winnende Brackman Trio.

Voor het concert in het kader van Blokzijl Klassiek, waar Tim de oorspronkelijk geagendeerde violist Shin Sihan verving,stelden ze een prikkelend gevarieerd programma samen. Het accent lag op 20e eeuwse en hedendaagse muziek, gelardeerd met werken van Schubert en Chopin. De keuze bepaalde dat de lat hoog werd gelegd.

Prachtige vertolking

Het concert werd geopend met de sonate voor viool en piano van Francis Poulenc. Viool en piano hebben een evenwaardige rol in de sonate. Anne en Tim Brackman gaven een prachtige vertolking. In het eerste deel was het even zoeken naar de balans. Maar met name in het tweede deel bekoorden vooral de langzame passages met het subtiele spel tussen viool en piano, afgewisseld met plukkende pizzicato's die verwezen naar het gedicht over de jammerende gitaar van Lorca. Met een schitterend glissando steeg de ziel van de schrijver omhoog. Het derde deel begon opgewekt, maar de stemming sloeg om in een rouwproces. Een emotionele achtbaan, met passie gespeeld door beide musici, die uitstekend op elkaar ingespeeld bleken.

De Duitse componist Paul Hindemith, zelf een verdienstelijk violist, had een heel andere verhouding met de viool. Hij schreef de vierdelige sonate voor solo viool 2 opus 31 tijdens een treinreis van Hannover naar Frankfurt in het voorjaar van 1928. Geïnspireerd door de industrialisatie is zijn muziek over het geheel ontdaan van emotie zoals bij Wagner en Brahms. Toch blijkt zijn vioolsonate gevoelig, lyrisch en beïnvloed door zijn stemming. 'Wat is het prachtig weer, buiten….', schreef hij op de partituur. In het eerste deel ontvouwt de muziek zich op en vloeiende manier. Gelijk een leeuwerik die opstijgt en weer daalt. Tim Brackman maakte de wat hoekige muziek zacht. Mysterieus verstillend. Na het derde deel met uitsluitend pizzicato komt in het slot plotseling het lied Komm lieber Mai van Mozart te voorschijn. Het werd virtuoos gespeeld met de nodige vinger acrobatiek.

Streling voor het oor

Anne Brackman soleerde met de 2e en 3e impromptu van Franz Schubert. Ze beheerste de muziek technisch heel goed maar maakte er ook muzikaal een liefdevol verhaal van. Een streling voor het oor. De nocturne opus 48 van Chopin vertolkte ze met de pathos die bij het stuk hoort. Haar eigen compositie 'Schetsen' ademde even de sfeer van Chopin, maar ook Einaudi kwam voorbij. Het was een sympathieke schets, maar wel erg amorf.

Heel intrigerend vond ik Aeriko voor viool en piano van Calliope Tsoupaki, de componist des Vaderland. Het was een opdrachtstuk voor het Oscar Back Concours. Tim Brackman had hiermee de prijs voor de beste vertolking gekregen. Het is een zeer toegankelijke compositie waarin een sfeer wordt opgewekt door te spelen met klankkleuren. De uitvoering is dan ook bij iedere violist verschillend. Tim maakte een schilderij van klanken op een skelet dat door de piano wordt neergezet. Soms heel subtiel, dan weer verglijdend tot aan het slot.

Respect

Het concert werd afgesloten met de sonate voor viool en piano uit 1950 van Rudolf Escher. Zijn herinneringen aan de oorlog, waarin hij bij het bombardement van Rotterdam huis en alle muziekwerken verloor, spelen een rol in dit werk. Escher zelf had het eerste ondoorgrondelijke deel teruggetrokken. Daar kan ik me wat bij voorstellen. In het tweede langzame deel kwam de spanning wel weer terug. Het is lef hebben voor jonge musici om dit werk te programmeren. Voor een deel van de toehoorders lag de lat behoorlijk hoog. Over de uitvoering van deze weinig gespeelde muziek kan ik alleen maar respect hebben.

Adeneilander